

עמ"ת 24683/11/14 - מדינת ישראל נגד אלרואי ידעי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
עמ"ת 24683-11-14 מדינת ישראל נ' ידעי(עציר)
בפני כב' השופטת דניאלה שריזלי
מדינת ישראל
העוררת
נגד
אלרואי ידעי (עציר)
המשיב

12 נובמבר 2014

נוכחים:

ב"כ המבקשת, עו"ד יהונתן גנץ

ב"כ המשיב, עו"ד חיים יצחקי ועו"ד אסף אלוויה

המשיב - הובא על-ידי שב"ס

החלטה

בתאריך 03.11.14 ארע דבר. משחק כדורגל בין שתי קבוצות יריבות שהתנהל באצטדיון בלומפילד ביפו הופסק, וזאת עקב אירוע אלים שגרם לו המשיב שלפניי.

בגין אותו אירוע הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו התנהגות פרועה במקום ציבורי, איסור כניסה לשדה משחק, תקיפת אחד השחקנים אשר גרמה חבלה ממשית, תקיפה נוספת שגרמה חבלה ממשית ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר.

כתב האישום מלווה היה בבקשה למעצר עד תום ההליכים ובדיון שהתקיים ב-11.11.14 בבית-משפט השלום בת"א (כב' השופט שגיא, סגן נשיא), נבחנו הראיות ונבחנה עילת מעצר. בסופו של יום בהחלטה מנומקת הורה בית-המשפט על שחרורו של המשיב בערבויות כספיות לחלופת מעצר במסגרת מעצר בית מלא ומוחלט בבת-ים, בבית-משפחת ניסני, כאשר שלושה ערבים מפקחים עליו לסירוגין בשעות היממה.

על-כך הגישה המדינה ערר, ולטעמה מדובר בחלופה שלא נבחנה לגופה ועל-כן אין בה כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב, שהיא ברורה על פניה, ומתבקשת גם ממעשיו הלכאוריים על-פי כתב האישום, וגם מאירוע קודם שבוצע בנסיבות קודמות.

ב"כ המשיב מבקשים לדחות את הערר. הם סבורים כי החלטת בית-המשפט קמא מנומקת, שקולה ומאוזנת, וכי חלופת המעצר שימשה, למעשה, כחלופה בהליך קודם, אותה לא הפר המשיב, ועל-כן ניתן לסמוך על המפקחים שיקפידו

להשגיח על המשיב גם עתה. הסנגורים מצביעים על כך שהאלימות איננה ברמה גבוהה ועד כה, בכל הנוגע להתנהגות אלימה כזו או אחרת במגרשי הספורט, לא ננקט כנגד הנאשמים הליך של מעצר עד תום ההליכים.

אין ספק כי החלטת בית-המשפט קמא מנומקת, מושכלת ומאלפת. בית-המשפט הביא בחשבון ונתן משקל לכל אחד ואחד מהשיקולים הצריכים לעניין עילת המעצר ולעניין האפשרות לשחרור לחלופה. צודקים הסנגורים והדבר קיבל ביטוי בהחלטה, אין מדובר במשיב שנוהג באלימות דבר יום ביומו, גם העיסוק באלימות במגרשי הספורט עד כה לא זכתה לגישה כה מחמירה מצד רשויות אכיפת החוק, כפי שנתבקש הדבר לגבי משיב זה.

למקרא כתב האישום תיאורי האירוע האלים שגרם לו המשיב, לכאורה, אומר את המובן מאליו:

בקשה למעצר עד תום ההליכים נבחנת, בידוע, בשלושה שלבים, ואלה נבחנו במקרה שלפניי, דהיינו קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת מעצר. שני שלבים אלה נענו בחיוב. משהתקיימו המבחנים לעניין הראיות לכאורה ועילת המעצר, אנו ניצבים בפני השלב השלישי, דהיינו בדיקת האפשרות להשיג את מטרות המעצר באמצעי שפגיעתו בחירות הנאשם פחותה, כמצוות המחוקק בסעיף 21(ב)(1) לחסד"פ (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996. קיימת זיקה תדיר בין עוצמת הראיות לבין חלופת המעצר, ובאותה מידה קיימת זיקה ברורה וישירה בין עילת המעצר לבין מידת ההגבלה על חירותו של נאשם.

בהעברה לענייננו, בית-המשפט הדין בבקשה למעצר עד תום ההליכים אמור לבחון תוך העמדה זה מול זה את עוצמת המסוכנות המיוחסת למשיב אל מול ההגבלה המתבקשת על חירותו.

בניגוד לבית-המשפט קמא, אני סבורה כי מדובר במסוכנות של ממש. אף שמדובר באלימות אשר, כשלעצמה, אינה במדרג חומרה עליון (ראינו חמורות מאלה), הרי שהעובדה שהתמקדה על מגרש ספורט מעצימה את ליבתה. סימן שאלה גדול בעיני אם החלופה שקבע בית-המשפט אכן עונה על צרכי המעצר ומאיינת לחלוטין את המסוכנות.

אפשר שנכון וראוי שההליך יסתיים בשחרור לחלופת מעצר, ואולי גם לזו שקבע בית-משפט קמא.

יחד עם זאת, ראוי היה לבחון את חלופת המעצר לגופה, את מידת יעילותה והאם יש בכוחה לאיין את מסוכנותו של המשיב. לגיştתי, ראוי היה שגורם מקצועי יבחן את התנהלותו של המשיב, את אורחותיו ואת הסיכוי או הסיכון להישנות האלימות, והמלצותיו הן שצריכות לעמוד לנגד עיני בית-המשפט, דבר שלא נעשה כאן.

אשר על כן, אני מקבלת את הערר. מן הראוי שהדין יוחזר לבית-המשפט קמא כדי שיוזמן תסקיר מעצר וחלופה מוצעת תיבחן על-ידי שירות המבחן.

ניתנה והודעה היום י"ט חשוון תשע"ה, 12/11/2014 במעמד הנוכחים.

הוקלד על ידי עופר קוצ'ינסקי